

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška právní věci žalobce: **A. G.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. OAM-94/ZA-ZA14-K01-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2015, č. j. 1 Az 21/2014 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. OAM-94/ZA-ZA14-K01-2014 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud v dané věci rozhodoval už podruhé, a to poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Azs 290/2014 - 39, zrušil jeho první rozhodnutí ve věci ze dne 25. 11. 2014, č. j. 1 Az 21/2014 - 40.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku městskému soudu vytkl, že zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když se nezabýval navrženým důkazem, konkrétně hrozbou trestního stíhání, a to z hlediska, zda by tato nová skutečnost, kterou žalobce nemohl uvést ve správním řízení, mohla odůvodnit prolomení zásady podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud se, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, kromě posouzení žalobních námitek nově zabýval skutečnostmi, které nastaly až po právní moci

napadeného rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 - 76, a ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131) se zabýval podmínkami, při jejichž splnění je možné § 75 odst. 1 s. ř. s. prolomit. Městský soud dospěl k závěru, že první tři podmínky byly v posuzovaném případě splněny: nové skutečnosti nastaly až po právní moci napadeného rozhodnutí, žalobce nemohl tyto skutečnosti uplatnit v řízení před správním orgánem a tyto skutečnosti mohly mít vliv pro posouzení možnosti udělit doplňkovou ochranu. Městský soud však shledal, že není naplněna čtvrtá podmínka, neboť existují dostatečné právní záruky, že nedojde k nucenému vycestování žalobce do země původu dříve, než budou správním orgánem zváženy nové okolnosti, které předložil až v řízení před soudem. Pokud žalobce podá novou žádost o mezinárodní ochranu a uvede v ní popsané skutečnosti, které bez vlastního zavinění nemohl uplatnit před žalovaným v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a tyto doloží listinami, které připojil k žalobě, není důvod posoudit novou žádost jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Městský soud uvedl, že jde o dostatečnou záruku pro zachování principu „non-refoulement“ a vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. nebylo třeba zabývat se novými skutkovými okolnostmi. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel předně zopakoval kasační námitky, které uváděl již v předchozí kasační stížnosti. Znovu namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, namítal, že správní orgán nezjistil stav věci k době rozhodování, neboť použil zastaralé zdroje informací a dále rozporoval správnost napadeného rozhodnutí jak z hlediska posouzení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, tak z hlediska posouzení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel nově rozporoval závěr městského soudu, že v jeho případě není naplněna čtvrtá kumulativní podmínka pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť má za to, že neexistuje nic, co by zabránilo správnímu orgánu případnou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotit jako nepřipustnou a neexistuje nic, co by zabránilo městskému soudu nepřiznat odkladný účinek případné žaloby proti negativnímu rozhodnutí správního orgánu, kdy v takovémto případě žaloba nemá odkladný účinek. Městský soud se měl novými skutkovými okolnostmi zabývat a zrušit správní rozhodnutí. Z důvodu zachování principu racionality a hospodárnosti mělo být pokračováno v původním správním řízení. Městský soud podle stěžovatele vycházel z reálně neexistujících záruk zachování principu „non-refoulement“ v tomto konkrétním případě a případné opakované žádosti. Městský soud v tomto bodě navíc nepostupoval v souladu s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel na závěr uvedl, že městský soud se nevypořádal s otázkou nákladů řízení, neboť při svém rozhodování o nákladech řízení zcela pominul úspěch stěžovatele ve věci předchozí kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadený rozsudek dostál požadavkům obsaženým v závazném právním názoru Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 Azs 290/2014 - 39. V citovaném rozsudku byla kasační stížnost shledána z části důvodnou, konkrétní pochybení městského soudu bylo v tom, že se nezabýval otázkou možných sankcí za nenastoupení do armády ve vztahu k posouzení doplňkové ochrany a zejména navrhaným důkazem o zahájení trestního stíhání vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za nedůvodnou, pokud jde o námitku neaktuálních informací,

pokračování

posouzení humanitárního azylu, nebo pokud jde o námitku, že by z důvodu ozbrojeného konfliktu stěžovateli hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Městský soud závazný právní názor akceptoval tak, že pečlivě zdůvodnil, proč v případě stěžovatele není třeba prolomit pravidlo dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Z ustálené judikatury lze zjistit, že na možnost podání nové žádosti o mezinárodní ochranu je v případě argumentace novými skutečnostmi odkazováno nezhledka. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul jak nedůvodnou.

V případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského (městského) soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné kasační stížnosti pak přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30, veškerá zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz) Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39).

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností některých námitek, protože v nyní posuzované věci již Nejvyšší správní soud dříve rozhodl. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost v zásadě nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u níž již jednou vyslovil právní názor závazný pro nižší soud a nižší soud se tímto názorem řídil (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, judikatura Ústavního soudu je dostupná na www.usoud.cz). Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny kasační námitky, s výjimkou námítky směřující do aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s., jsou nepřipustné. Kasační stížnost v téměř totožném znění Nejvyšší správní soud posuzoval v citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 290/2014 - 39, přičemž se podrobně vypořádal s námitkou použití neaktuálních informací, námitkou ve vztahu k posouzení humanitárního azylu, i námitkou situace na Ukrajině z hlediska nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Kasační stížnost je přípustná v rozsahu námítky, že městský soud vycházel z reálně neexistujících záruk zachování principu „non-refoulement“ a měl se proto novými skutečnostmi zabývat a neaplikovat § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve smyslu § 104a s. ř. s. se dále musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. V citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 290/2014 - 39 byl stěžovateli již podrobně objasněn institut nepřijatelnosti, Nejvyšší správní soud proto nyní pouze odkazuje na usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud nespatřuje ve skutečnostech namítaných stěžovatelem přesah jeho vlastních zájmů, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu zdejšího soudu. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

Stěžovatel sice uvádí, že městský soud nepostupoval v souladu s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, toto tvrdí pouze v obecné rovině a v ničem nekonkretizuje, v čem konkrétně se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel má za to, že v jeho případě neexistují dostatečné záruky, že nové skutečnosti budou dostatečně posouzeny v novém správním řízení. Nic totiž nebrání správnímu orgánu případnou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotit jako nepřipustnou, v takovém případě pak žaloba nemá odkladný účinek a městskému soudu nic nebrání nepřiznat odkladný účinek případné žalobě.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tyto úvahy stěžovatele jsou pouze v teoretické rovině, kdy neuvádí žádný důvod, který by reálně znemožňoval uplatnit nové skutečnosti v novém řízení. Stěžovatel sám uvádí, že nové skutečnosti nemohl z objektivních příčin a bez vlastního zavinění uplatnit, přičemž žádost o mezinárodní ochranu je podle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ke stejnému závěru, a to že nemohl nové skutečnosti uplatnit v nyní přezkoumávaném řízení o mezinárodní ochraně, dospěl i městský soud. Městský soud postupoval v souladu s judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 260/2014 - 44), kdy posoudil, zda jsou v posuzovaném případě dány záruky pro zachování principu „non-refoulement“. Podobně postupoval Nejvyšší správní soud např. v usnesení 5 Azs 128/2014, v němž mimo jiné uvedl, že prolomit aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. pouze z důvodu procesní ekonomie nelze.

K námitce, že se městský soud nevypořádal s otázkou nákladů řízení, Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že městský soud postupoval v souladu s judikaturou,

pokračování

kdy výrok o nákladech řízení opřel o § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98)

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud důvod pro přijetí kasační stížnosti k jejímu věcnému projednání neshledal, když kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. kasační stížnost shledal nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu